

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M

Str. Șaguna 8

Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Mistica Patriei

Patria este un concept care cuprinde și neamul și statul și trecutul. E neam, pamânt strămoșesc și libertate. E sinteza tuturor acestora și spre deosebire de orice ideologie — fie chiar modern-naționalistă — ideea ei este cheag de unitate sufletească.

Când mă gândesc la Patria mea îmbrățișez pe toți Românii de azi, mă închin în fața tuturor strămoșilor, simt o răspundere acută pentru soarta generațiilor viitoare dependentă de faptele mele, mă prind cu unghiile și cu dinții de întreg pământul neamului și sunt gata să mor în tranșee, luptând pentru apărarea integrității și a libertății lui. Patria este cuvântul pe care când îl rostește, orice Român se simte ridicat peste deosebirile de păreri, de clase, de grupări, peste griile și supărările proprii. Patria este podul de scânduri care ține și poartă neamul pe valurile istoriei, toți fiind interesați și obligați să ajute la menținerea lui pe deasupra apei și pe drumul destinat.

Patria este moștenirea comună ce-o avem dela înaintași, nu pentru a o cheltui prin desbinările și ușurătățile noastre, ci pentru a o preda dacă se poate mai frumoasă urmașilor, drept condiție a libertății lor. Respectul ei e împreunat cu recunoștința față de înaintași, cu pomenirea mândră și pioasă a strădaniilor lor. Patria este tradiție și istorie transfigurată în mit, istorie învăluită în măreție suprafirească, condusă de ajutor tainic ceresc. Când o generație nu se mai simte în solidaritate cu înaintașii, nu mai exaltă faptele istorice importante pentru eliberarea sau rotunjirea moșiei ce i-a fost transmisă, însuși respectul pentru moșie este subminat. Iubirea de Patrie și exaltarea istoriei stau în strânsă legătură. O generație care crede că totul începe dela ea, îmbracă într-o haină nesimpatică tot ce-au realizat înaintașii și tot ce are dela ei.

În mistica Patriei, hotarele au o existență deosebită de-a oricărei alte bucăți de pământ. Asupra lor stau atințite privirile tuturor neîncetat, învălvorale de jăratecul concentrării și al pasiunii. În hotare stă puterea de existență a Patriei, linia lor neatinsă exprimă starea de suveranitate a neamului, respectul de care se bucură la alții, gradul de bărbăție și de onoare al unui neam. Un gospodar e deosebit de atent asupra miezuinilor moșiei sale. Acestea sunt cu atât mai respectate cu cât mai respectat, mai temut este stăpânul lor. În hotar se arată prestigiul lui, vloga lui de viață. Când hotarul e batjocurit, e batjocurată nu numai întreaga moșie, ci și stăpânul. Ființa lui întreagă este în pericol.

De aceea toată educația spre vitejie a unui neam se face în vederea hotarelor. Căntecele de vitejie sunt

nedespărțite de amintirea hotarelor. Când începe să lipsească din asemenea cântece hotarele, nu e bine. Vitejia unui neam nu poate fi canalizată spre alte obiective. Acestea se realizează prin alte virtuți: cinste, muncă, sobrietate, pricepere. Toate latențele de vitejie trebuiesc canalizate, trebuiesc puse în stare de arc întins, spre hotare. Cum am spus orice atingere a lor e o primă încercare a puterii de reacțiune a neamului stăpânitor, o primă încercare de a-l batjocori, de a-l nesocoti. Deaceia până nu s'a atins nimenea de hotare, toată bărbăția neamului să stea concentrată pentru apărarea lor, pentru a nu da străinului o primă de încurajare. Dar dacă nefaste împrejurări, întrelăsări, neglijențe au adus o primă atingere a hotarelor, educația spre vitejie a neamului trebuie să urmărească cu și mai multă încordare restabilirea lor. Scopul acesta trebuie să fie ca o obiectivă care să stea nească în întregime strădania tuturor. Poate să fie folosită și diplomația spre acest scop, uzându-se de o terminologie pașnică în relațiile interstatale, dar vlăstarele neamului trebuie pregătite pentru vitejie, ca și când numai dela aceasta ar depinde realizarea idealurilor naționale. Căci oricât de dibace este diplomația și chiar dacă se obțin rezultate pe căi pașnice, ceea ce trage în cumpănă hotărâtor este potențialul de vitejie a neamului orientată spre acel singur obiectiv.

Dacă e un semn trist nepreocuparea de hotare până n'au fost încălcate de nimeni, un semn și mai trist este absența reacțiunii după o asemenea atingere și mai ales absența elementului de vitejie în preocuparea de hotare după o asemenea atingere. Se obișnuise la noi să se vorbească în ultimile luni cu nenorocitul limbaj: «ne dă, ne dă! Numai să tăcem, să fim cuminți, că ne dă!» Și ți se șoptea aceasta la ureche, să nu se audă la aceia cari ar fi în stare să ne dea, sau la aceia dela cari ni s'ar da.

Se prea poate să se întâmple și lucruri de acestea. Dar un neam nu trebuie crescut cu asemenea limbaj și cu o asemenea mentalitate. Un neam trebuie învățat să nu aștepte nimic fără încordări până la sânge, mai ales când e vorba de hotare.

Un neam trebuie să aibă, mai presus de orice altă speranță, încrederea principală în sine. Realizarea speranțelor prin alții depinde de multe condiții nesigure. Singurul element cert, singura putere pe care putem conta în orice împrejurări, este încrederea în noi înșine. Acesta e un element statornic care în scurgerea împrejurărilor schimbăcioase va ști să găsească un moment favorabil de acțiune.

Mai multă demnitate și mai multă încredere în noi! Alții ne ajută numai când au respect de noi, când ne văd buni de ceva. Din milă nu ne ajută nimeni. Ajută-te singur dacă vrei să fii ajutat. Socotește ca și când totul ar depinde de tine și acționează astfel, dacă vrei să ți se adauge și ajutoarele altora. Așa s'a întâmplat în 1916—18. Numai așa se poate întâmpla ceva favorabil nouă și mâine. Dacă am fi așteptat în 1916—18 totul dela conferința de pace, fără intervenția armatei române, fără mișcarea de autodeterminare a Românilor din Ardeal, nu am fi văzut întregirea neamului.

E penibil să vezi în jurul tău pe toți așteptând, în tremur, decizii

cu privire la soarta neamului dela cine știe ce împrejurări dela sfârșitul războiului. Soarta noastră ne-o vom decide noi, prin unitatea și vitejia noastră dacă le vom avea, indiferent de împrejurările dela sfârșitul războiului. Un popor mic ca Finlandezii n'au tremurat și nu tremură de soarta lor deși sunt numai un pumn de oameni. Nu e rușine ca noi, coșcogeamite popor destul de mare, să tremurăm și să credem numai în alții, închipuindu-ne dependentă soarta numai de ei și nu de noi?

Trebue să schimbăm direcția psihologiei noastre. Nu temere, ci încredere în noi. Sigur, nu o încredere ușuratică, ci una ce merge paralel cu pregătirea, cu adâncirea în noi.

Kierkegaard anti Luther

Kierkegaard este un nume celebru în gândirea teologică și filosofică a Occidentului. Toată cugetarea contemporană se manifestă de-a pași pe drumurile deschise de el. Filosofia existențială, teologia dialectică, cei mai remarcabili gânditori catolici (Th. Haeker, Peter Wust de pildă) îl recunosc deopotrivă de părinte spiritual.

Ce taină, ce nouate cuprinde scrisul acestui teolog danez, ca să exercite o asemenea influență universală asupra gândirii contemporane, la aproape un secol de când a trăit? El a împreunat gândirea cu trăirea, a coborât adevărul în viață, a simțit adevărul în carnea proprie. El a văzut pentru prima dată cu o deplină claritate, că adevărul nu e abstracțiune plutitoare în gol, ci e viu, e legea de viață realizată sau realizabilă a spiritului nostru, că el se află și se înțelege nu printr-o cugetare ruptă de trăirea noastră și orientată spre exterior, ci printr-o privire în întregul adevăr-existență.

Desigur exprimarea adevărului are mai mult sau mai puțin o formă schematică, dar e mare deosebire între o filosofie și o teologie care a uitat că schema formulată prin intelect n'are o existență de sine stătătoare și între o înțelepciune și o intuiție vie care vede că schema e numai un mijloc prin care își sugerează oamenii realități cu mult mai vii, mai profunde, mai complexe.

Creștinismul pentru Kierkegaard fiind credință și viață, adevăr transformat în credință și viață și nu simplu cugetat, e firesc ca el să fi adus în teologie un val de apă vie care a alungat uscăciunea teoretică, ce se mulțumea cu simpla înșirare și combinare de scheme, a căror încorporare în viață nu mai era văzută. Într-o însemnată măsură Kierkegaard este un restaurator al teologiei în misiunea ei inițială și firească, de mărturisitoare a adevărului trăit, nu simplu gândit.

Acesta fiind Kierkegaard și aceasta însemnatatea lui epocală pentru spiritualitatea universală a lumii de azi, nu se poate să nu apară un «Telegraful Român» dela Sibiu, o carte care să informeze pe cititori despre caracterul gândirii sale teologice. Chiar dacă aceasta își va fi având unele latitudini care nu pot fi aduse la o împăcare cu credința noastră, ortodoxia stă cu privirea deschisă asupra lumii. În sufletul omenesc de pretutindeni — ca natură a lui Dumnezeu — rodesc gânduri pe cari supranatura revelației nu le înăbușe, ci le transfigurează punându-le sub lumina adevărului dumnezeesc, privindu-le ca ilustrații fragmentare dar vii ale normelor adevărului revelat. Ortodoxia Sfinților Părinți a privit prin prismă creștină filosofia unui Platon și Aristotel, deși erau păgâni, arătând cum ceva din adevărul deplin s'a descoperit și gândirii unor spirite de elită dintre oamenii.

Am însemnat aceste scurte considerațiuni — de va fi necesar vom reveni asupra lor — pentru că s'a găsit un filosof român care să obiecteze că nu trebuia să se publice în «Seria teologică» dela Sibiu o carte despre Kierkegaard. Este vorba de admirabila lucrare a talentatului poet și gânditor ardelean, dl Grigore Popa, intitulată «Existență și adevăr la Søren Kierkegaard». Filosoful român care a formulat obiecțiunile este dl C. Rădulescu-Motru într-o broșură cu numele «Catehismul mititel al lui Eufrosin Poteca» (București, 1941).

Vrem să arătăm de astădată că danezul Kierkegaard nu poate fi socotit ca un protestant propriu zis, odată ce îl combate pe Luther, pe părintele protestantismului cu multă asprime în cea mai fundamentală teză a reformei: mântuirea numai prin credință. Acest fapt îi face pe catolici să-l revindece pentru catolicismul care știm că de puțin tolerează subiectivismul anarhic.

Luther a fost un creștin descurajat. Pentru el era imposibil ca omul să poată face vreo efortare spre a deveni mai bun. Hristos nu înseamnă pentru om sub raportul etic nimic. Creștinul nu se deosebește de păgân decât prin aceea că, deși continuă să viețuiască tot ca mai înainte de-a fi fost creștin, crede că Dumnezeu nu-i mai ia în nume de rău păcatele, pentru stăpânirea lui Hristos. Moartea lui Hristos pe cruce pentru noi, ne dispensază de orice strădanie de-a nu mai greși. Ajunge să credem că El a făcut totul în locul nostru.

Luther a desființat caracterul de model al lui Hristos pentru noi, inițind un creștinism comod, justificând lenea morală a creștinilor, ușurându-le conștiința pentru păcatele ce le comit.

Ori pasiunea care poartă pe Kierkegaard în tot scrisul său este să restabilească în lumea influențată de Luther, pe Hristos ca model ce ne impune uriașă obligație de a-l imita, de a-l urma. Kierkegaard arată protestantismului că se află în greșală. El vrea să-i aducă pe protestanți din nou în creștinismul adevărat, serios, în creștinismul faptei.

Desigur Hristos este pentru Kierkegaard și dar, izvor de grație mântuitoare, însă e și model. Luther a desființat ultima latură, din opoziție față de catolicismul medieval care aproape desființase pe prima. Kierkegaard se află în acest punct fundamental al creștinismului, în cel mai autentic spirit ortodox.

Ar trebui să stăruim mai mult asupra acestor chestiuni. Dar acum ne mulțumim cu atât, dând câteva citate din opera lui Kierkegaard.

«Eul mediu s'a încurcat tot mai mult accentuând aspectul lui Hristos ca model; atunci a venit Luther care accentuă celalalt aspect: Hristos este un dar și acest dar trebuie să placă

Dealtfel, cu cât studiez mai mult pe Luther, cu atât mă conving mai mult că a fost un creier confuz. E foarte comodă o reformă care tinde să arunce poverile și să facă viața ușoară; în aceste condiții se găsesc fără îndoială amici cari să ajute. Adevărata reformă impune totdeauna poveri

și face viața grea; astfel și adevărul reformator e totdeauna dus la moarte, căci opera lui apare ostilă umanității...

Dar, în zilele noastre, este evident că trebuie pus în față Hristos, privit ca model. Sigur, trebuie evitate erorile eului-mediu. Dar acest aspect de model este cel ce trebuie pus în relief, căci invocarea luterană a credinței a devenit ca o frunză de smochin ce acopere destrăbălarea cea mai contrară creștinismului» (Christ, tradit par P.-H. Tisseau, pg. 65—67).

«Luther a găsit că s'a abuzat în chip exagerat de Hristos ca exemplu; deaceia el accentuiază contrarul. Dar acum Luther a triumfat demult în protestantism. El a scufundat pur și simplu în uitare pe Hristos ca exemplu și totul a devenit o comedie în secretele forului interior» (op. c. p. 99).

Cred că prin asemenea cuvinte Kierkegaard stigmatizează acel subiectivism anarhic de care se teme dl Rădulescu-Motru să nu pătrundă prin scrieri ca cea despre Kierkegaard în mediul nostru ortodox.

Există subiectivism și subiectivism. Există un subiectivism care nu e decât o adâncire în propria conștiință și viață a normelor de credință revelate și predate din generație în generație. Acesta este un subiectivism sănătos și nu numai îngăduit, ci chiar necesar. Adevărurile creștinismului nu se mulțumesc să fie luate simplu la cunoștință și memorizate, ci transformate în impulsuri lăuntrice de viață.

Dar există și un subiectivism autonom, anarhic care își taie cărări de înțelegere și de trăire deosebite de cele generale, tradiționale și obiective. Acesta e profund condamnat.

Kierkegaard stăruind asupra lui Hristos ca model și asupra creștinismului ca imitație a lui Hristos, ca faptă exteriorizată, confruntabilă cu modelul obiectiv și istoric, Hristos, secret, evaporarea în simplă dialectică interioară a obligațiilor creștine, — a dat o lovitură mortală subiectivismului anarhic protestant în însăși temeliea lui. Cine enunță fapta, imitarea lui Hristos, drept criteriu obiectiv constatabil al credinței, nu mai lasă nici o scuză evadării în simpla subiectivi-

tate, în care de multeori se învălue ca într'un pios pretext anarhia și sustragerea dela adevărata credință. Prin faptă recunoscându-se creștinii exterior, se restabilește realitatea văzută și autoritatea Bisericii, cu criteriile și propoveduirea ei conformă cu normele de totdeauna ale adevărului revelat.

Nu vrem să urmărim toate concluziile logice ale atitudinii de opozant a lui Kierkegaard față de punctul principal al doctrinei luterane. Nu cred că greșesc însă afirmând că cu acest punct stă și cade, implicit, tot protestantismul, toată abaterea lui dela creștinismul autentic al ortodoxiei.

D. STĂNILOAE

Cerc preoțesc. — La anul 1919 a luat ființă, cum se știe, Asociația clerului „Andrei Șaguna” cu scopul de-a sporii conștiința colectivității și a solidarității profesionale pe de-o parte, pe de altă parte prin cercurile religioase pe grupuri de comune pentru luminarea duhovnicească, morală și națională a obștei credincioșilor.

Conform acestor principii preoții cercului VII-lea religios din tractul Sebeș-Alba s'au adunat în comuna Drambar în 9 Februar 1941.

La ora 9 dimineața s'a început slujba utreniei în sobor, la sfârșitul căreia a urmat litie.

După slujirea sfintei liturghii, la pricestă a predicat părintele Vasile Vasilescu despre însemnătatea sfintei Scripturi, a explicat ce este Tradiția, un izvor de credință tot așa de însemnat.

Răspunsurile la sfânta liturghie au fost date de corul mixt al bisericii din Drambar, condus de priceputul cântăreț Ion Cosma, diplomat al școlii de cântăreți din Sibiu.

S'a slujit apoi slujba jparastasului pentru mecenatul Emanuil Gojdu și pentru ostașii căzuți la datorie la zilele de 21—23 Ianuar a. c.

De încheiere preotul local Sever Bran, în legătură cu o istorioară „O judecată ca a lui Solomon” din broșura „Venii la mine” de I. P. S. Mitropolit Nicolae, a arătat că semnul după care se cunoaște adevărata mamă este: iubirea și jertfa. Avem să ne jertfim și noi sângele și viața când țara este în pericol. — Pr. Sever Bran.

Cercul religios Orăștioara a ținut în 30 Ianuar (Sf. Trei Ierarhi) 1941, o conferință pastorală în parohia Sibiselul-nou, protodiatul Orăștie, din prilejul înțrării în noua biserică a acestei parohii.

Până la tânosire, I. P. S. Mitropolit Nicolae, a încredințat pe cucernicul părinte Iosif Vințan, administrator protopopesc, cu sfințirea provizorie.

Credincioșii, din bună vreme, la primul dangăt de clopot, se îndreptau spre noul lăcaș spre a primi pe părintele adm. protopopesc și de a sorbi sfânta slujbă dela cucernicul sobor de preoți.

După sfeșanie și stropirea cu aghiazmă a sfintei biserici, începe slujba sf. utrenii și a sf. liturghii, ascultate de mulți credincioși din comunele învecinate, ca Sibiselul-vechi, Căstău, Orăștie, Berlu.

La sfârșitul sfintei liturghii vorbește părintele Iosif Vințan despre sfânta biserică, ca izbăvitoare de totdeauna a neamului nostru, și obligația care o au credincioșii să țină la dânsa, ca la maica cea bună a lor. Scoate în evidență străduința tânărilor preot Ioan Căliman, care prin conștiințiozitatea îndeplinirii slujbei, prin voința sa tare, a îndrăsnit, cu un fond de 6000 lei și cu credincioși săraci, să se apuce de ridicarea noului lăcaș de închinare și să-l termine după 5 ani de păstorie. Pentru ajungerea scopului n'a pregetat obosala și jertfa bănească, premergând cu exemplul său, fapt care a făcut ca credincioșii să jertfească și ei din toate puterile.

După masa oferită de părintele Ioan Căliman, credincioșii, mulțumiți că au putut aduce prinos lui Dumnezeu, s'au întors înălțați sufletește la casele lor. — Pr. A. I.

Organizați Reuniuni de femei

Nr. 1377/941

Concurs

Pentru încheierea parohiei vacante **Țințari II**, din protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile, scotite dela prima publicare în Telegraful Român.

Cererile de concurs vor fi adresate și trimise la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu. Sibiu, la 3 Februarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

FOIȘOARA

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(25) De protopopul Gh. Maior

3. Pastorație și misiuni. Principii călăuzitoare pentru viața practică a preotului

Inchei seria cuvântărilor, cari au fins să vă confuzeze personalitatea preotului, cu lămurirea alor două noțiuni des întrebunțate în limbajul bisericesc și cu câteva principii ori mai bine zis reguli, de cari cred, că e bine să se călăuzească preotul în viața sa pastorală.

Se rostește și se citește foarte des cuvintele: pastorație și misiuni religioase pentru popor, sau simplu: misiune. Ce e una, ce e alta? Care-i deosebirea între ele? Pastorație e tot una cu românescul păstorie: îngrijirea, păzirea și conducerea sufletelor la pășune duhovnicească grasă și la apa cu odihna neturburată a conștiinței, imitând ideala identificare a păstorului cu turma sa de oi. Prin urmare e munca pe care o săvârșește și mijloacele de cari se servește la îndeplinirea ei un păstor duhovnicesc în parohia lui. Mulți o separă în două și, când se ocupă de probleme de acestea, și vorbesc de pastorație individuală și generală sau colectivă (socială) după cum o săvârșește asupra credincioșului singuratic sau asupra tuturor parohienilor.

Misiunile? Tot o grijă a sufletelor — cura animarum —, dar care are în vedere

un cerc mai larg de acțiune și influență. Nu se săvârșește de un singur preot, ci de mai mulți, nu numai pentru un singur sat, ci în mai multe și pentru mai multe cu program bine studiat și cu oarecare fast bisericesc cu scopul precis de a lega mai strâns sufletele credincioșilor dintr'un ținut întreg de împărăția lui Dumnezeu, sprijinind totodată munca și străduințele preotului local. Acestea sunt așa numitele misiuni interne, activitate misionară în interiorul, în sânul Bisericii vii. La ele în anumite cazuri și între anumite limite pot colabora și elemente laice mai active. Este și o activitate misionară externă, când umblă să lărgească hotarele împărăției Domnului, convertind pe cei ce nu cunosc dreapta credință, ori o cunosc greșit. Dar spre aceasta, noi Românii n'am găsit niciodată destul foc în noi. Cere ceva fanatism. Și noi nu l-am prea avut nici măcar individual, cu atât mai puțin ca neam sau tagmă. De altfel eu cred, că ea urmează dela sine, după ce am ajuns la o pastorație atentă și râvnitoare și la îndrăgirea misiunilor interne.

Misiuni interne s'au făcut însă și la noi. Hramurile, ruga, diversele procesiuni fac parte din această activitate. Nu sunt deci o invenție a zilelor noastre, ci doar o reînnoire și o dezvoltare, o perfecționare, după cerințele vremii, e celor de demult. La tot cazul sunt un puternic mijloc de intensificare a vieții religioase și preoții n'ar trebui să pregete a le practica.

O pastorație atentă și mai vie, cum și misiunile religioase pentru popor și cele pastorale (pentru preoți), sistematic organizate și urmate cu zel necurmat, când Biserica noastră e asaltată de armatele masele ale Romei, de ale sectelor și de ale

sațanei, sunt mi se pare, chiar imperativul categoric al clerului nostru de azi și de mâine. Dar ele nu pot răsări decât din suflete devotate, din suflete aprinse pentru Domnul, din inimi de profeți! Și vorbind despre personalitatea preotului, aceasta am dorit să vă fac s'o înțelegeți.

De ar ii rânduit Cerul să rodească îmbelșugat în sufletele voastre boabele de grâu, pe cari le-am sămănat cu atâta drag de câteva dumineci și sărbători încoace.

O rezumare a celor spuse până acum găsesc că poate lipsi. E de ajuns să amintesc, că a deveni personalitate e chestie și de voință, nu numai de naștere. Voința înaltă, voința întărită, voința sfințită de grația divină, pe care trebuie s'o dorești și să o lași să fie vie și lucrătoare în tine, aprinde sufletul pentru Domnul în așa măsură, că cei din jur nu vor putea rezista până la sfârșit, vor simți și se vor încălzi și ei. Socot însă necesar să vă îndemn spre altceva.

Înainte de a pune mâna pe cârmă, sufletul trebuie obișnuit să se supună unor reguli, unor principii. Preotul singur are să-și făurească aceste pravili, cari să-l fie pururea treaz la datorie și astfel să-l ajute a se achita demn de obligamentele legate de chemarea sa, ori să mediteze așa de mult asupra unora stabilite de alții, încât să ajungă, dela o vreme, a le considera ale sale și a le urma necondiționat.

Eu încă mi-am fost impus asemenea principii, cari credeam că urmându-le fără a-mi permite abateri ori eludare, îmi ajută să-mi împlinesc datorita de preot cât mai corespunzător duhului evangheliei și Bise-

ricii. Pentru a vă ajuta și vouă în direcția aceasta, le las să urmeze, cu mici explicații.

1. **Ora et labora!** — Te roagă și lucrează! E un principiu monastic din Eul Mediu. Th. Carlyle l-a tradus: „Te roagă lucrând și lucrează rugându-te”. Eu l-am interpretat așa: Și rugăciunea pe care o faci să aibă caracterul unei lucrări pentru zidirea împărăției lui Dumnezeu între oameni, și lucrul, pe care-l săvârșești, să fie o rugăciune din inimă cătră Cel de sus.

2. **Total pentru preamărirea lui Dumnezeu!** Acesta să fie unicul scop și unica țință a tot ce săvârșești.

3. **Nu uita niciodată, că ești preot!** Nici cu vorba, nici măcar cu gândul, mai puțin deci cu fapta, să nu dai prilej de bărfire, scandală evangheliei Domnului ori preoției. Să nu te lași răpit de mânie, ori de bucurie sau de petrecere, ori de lăcomie, ori de alte păcate și patimi, cari ți-ar putea compromite vaza ta și indirect a tagmei din care faci parte. Fă tot și numai ce se cade unui preot, și în altar și în afară de altar. Nu uita, că pentru a urmări pe preot: pereții sunt transparenți și cele mute au glas și că la cea mai mică greșală vuiesc șapte sate. Fii deci intransigent, aspru cu tine însuși; ca să poți cere respect altuia, trebuie să te respecți mai întâiu tu pe tine însuși; respectul numai în acest chip se impune.

4. **Tuturor toate!** Ca să mântuești pe cineva, ca să-l salvezi pentru împărăția lui Dumnezeu, umblă, caută și fă tot posibilul. Coboară-te până la cel căzut, până la cel neputincios, până la cel din înfămuric, până la cel din năcaz, până la cel din patimă, simte cu el, suferă cu el și întinde-i mâna

Cuvinte calde către preoțime

Conducătorul statului român, dl general Ion Antonescu, a îndreptat către «Slujitorii Altarelor» călduros apel, cerându-le să contribuie la opera de educație sufletească și să fie acei adevărați, preoți cu crucea 'n frunte cari au însușit credincioșii în marile acțiuni patriotice ale neamului.

Apelul este și astăzi mai actual decât ori când, dacă ne gândim la evenimentele dramatice prin care a trecut țara și la datoria ce avem de îndeplinit, ca preoți, astăzi și totdeauna.

Reproducem istoricul apel, al dlui general Antonescu, în următoarele:

Găsesc de datoria mea să mă întorc cu fața și către voi, nu pentru a mă amesteca în atribuțiile conducătorilor voștri firești, ci pentru a-mi îndeplini față de voi și de Țară îndatoririle mele de armonizator al activității și al îndatoririlor tuturor în cadrul Statului. Numai în cadrul acestei concepții, vin în mijlocul vostru și cu dragoste de prim credincios vă spun că:

Biserica lui Hristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbă.

Ea este dragoste, jertfă, milostenii, trudă, curățenie sufletească.

Cunoașteți mai bine ca mine în ce măsură cuvintele rugăciunilor voastre cuprind și desvăluie dreptcredincioșilor puterea sau slăbiciunea sufletului vostru.

Faceți în așa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la biserică și să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniște sufletească.

Ascultați poverile lor, și arătați-le că toate au fost trăite și înfruntate de Dumnezeu pentru biruința lor. Cel mai mic zăbucum din viața oricăruia faceți-l să intre, să se regăsească și să se aline prin Evanghelie. Și veți vedea că rostul vieții nu te va mai lăsa să te gândești la suferință, ci te va face să înțelegi că o fac întru biruința slavei cerești.

Tălmăciți, în fiecare zi de sărbătoare, pe înțelesul tuturor, prin predici scurte și înțelepte, Evanghelia.

Învățăturile Evangheliei să le desprindă din fapta voastră. De aceea vă cer ca în viața voastră de toate zilele:

pentru a-l sălta la lumina sufletească, pentru a-l apropia de Hristos, cu răbdarea Domnului. Tu nu ai fi bogat și săraci, și nu cunoști decât deosebirea de creștin și de păgân care trebuie încreștinat.

5. *Gata oricând!* Preoția e misiune, chemare. Chemările nu se împlinesc la ore fixe și numai în anumite zile. Tu n'ai Dumnezeu, tu n'ai zi de repaus, tu n'ai lucru de împlinit mai întâiu, ca numai apoi să mergi acolo unde ești invitat, tu nici să n'astepti totdeauna invitare, — când știi că prezența ta e necesară ori de folos — fii de față, tu nu ai noapte, pe care să nu ți-o turbure nimeni, tu nu ai masă, dela care să nu te deranjeze. Ai să stai la dispoziția credincioșilor, întocmai cum stă Domnul cu ajutorul său: totdeauna!

6. *Orice faci și orice măsură iei, să înmulțească pacea și armonia dintre oameni.* Ești chemat să-ți spui părerea, ori să iei anumite dispoziții. Le-ai luat. Și vezi îndată, că ele nu produc ceea ce impune Evanghelia și Biserica. E semn că ai greșit ceva. Retrage. Trufia să nu te îndemne a stăruie într-o greșală. Nu te gândi: „Ce vor zice oamenii de mine; e rușinos să mă las „bătut“, ci întreabă-te: „Ce zice Domnul că-L compromit pe El sau opera Lui?“

7. *La bine colaborează cu oricine!* Dacă colegul dela altar, sau notarul din sat, sau învățătorul are un gând bun și vrea să-l înfăptuiască, nu numai că nu-i pui bețe, ci în chip desinteresat îi stai întru ajutor, ca să reușească cât mai spre lauda lui Dumnezeu. Iar dacă ție ți s'a ivit o idee fericitoare, cere colaborarea celorlalți, chiar dacă trece oarecare „merit“ și asupra lor. Ba treacă chiar tot. Pentru tine e important să se făptuiască binele. Numai cu cei

*Să fiți cei mai iubitori.
Să fiți cei mai buni.
Să fiți cei mai drepti.
Să fiți cei mai cinstiți.
Să fiți cei mai muncitori.
Să fiți cei mai gospodari.*

Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești.

Politica pe care trebuie să o faceți este aceea a iubirii de neam și a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândețe, prin conștiință și, mai ales, prin exemplul vostru în toate și față de toți.

Nr. 806.

Notificare oficială

Se aduce la cunoștința absolvenților Academiei teologice «Andreiane» din Sibiu și a licențiatilor în teologie din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, că proxima sesiune a examenului de capacitatea preoțească se va ține la 27 Februarie a. c. și în zilele următoare, în Sibiu.

Candidații la acest examen vor înainta Consiliului Arhiepiscopesc — Sibiu, până la 25 Februarie a. c. cerere însoțită de următoarele acte în original:

1. Actul de naștere și certificatul de botez.
2. Act de cetățenie.
3. Diploma de absolvire a Academiei, iar licențiatii, Diploma de licență.
4. Diploma de bacalaureat.

Licențiatii în teologie din Arhiepiscopia au să înainteze Certificatul de absolvire al cursului complementar liturgic din Sibiu ori dovadă că au stat într'un internat teologic în cursul studiilor.

Observăm că la acest examen se pot prezenta și absolvenții ai Academiei teologice din Cluj, cari sunt refugiați; aceștia își vor înainta cereri, însoțite de actele înșirate mai sus, prin Onor. Vicariat ortodox român din Alba-Iulia.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 28 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

ce dăruie Biserica lui Dumnezeu nu vei colabora, dar nici față de ei nu pași brutal.

8. *Nu promite, ci împlinește!* Ferește-te de orice fel de promisiuni, fiindcă nu știi ce-ți poate ieși în cale și eventual nu te vei putea ține de cuvânt. Răspunde: „Să încercăm“, „Să vedem“, „Vom vedea“, „Să ne străduim“, „Să nădăjduim că vom putea face“. Dă-ți însă toată silința să împlinești ceea ce ți se cerea. Dar dacă ai ajuns să promiți, chiar de ai vedea că „păgubești“ enorm, țin-te de cuvântul!

9. *„De vrei...“!* Tu ești dator să înveți, să faci, să te zdrobești cu vreme și fără vreme pentru fericirea fiilor tăi sufletești. Nu încerca însă niciodată să-ți împui voința în mod tiranic. Produci tocmai ceea ce nu dorești: rezistență și răceală. Și te poate crede interesat în înțeles rău. În principiu Domnului: „De vrei...“ să dai de bine, urmează-mi sfatul; de nu, fă cum vrei. Aceasta nu înseamnă să nu-l ai în supravegere de aproape și să nu stăruie a-l mântui și pe celce nu-și vrea binele. „De vrei...“ înseamnă doar, că răspunderea nefericirii lui i-o treci asupra-i.

10. *Nimic nădăjduind dela oameni!* Pentru tot ce faci, nu cauți laude, recunoașteri, distincții dela oameni, dela superiorii tăi, dela gazete. De vor veni, le primești, dar nu le cauți, nu le pui la cale. Tu lucrezi în mijlocul oamenilor pentru Domnul Dela El aștepti și toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit. De aceea când vezi pe alții trecându-ți înainte, „distingându-se“, socotește că n'a fost voința Tatălui ceresc și pentru tine, ori că n'a venit încă vremea ta, și lucrează cu toată râvna ca și mai înainte. Dealtfel succesul în tot ce întreprinzi

La porțile dreptății

„Iubiți-am dreptatea și am urât fărădelegea!“

Drama sângeroasă prin care trece omenirea astăzi, a reactualizat vechea și etern controversată problemă a luptei dintre forță și drept.

Această deslănțuire năpraznică, a instinctelor omului, își caută o platformă de legitimare teoretică. Se încearcă și astăzi, așa cum s'a încercat odinioară de către Rudolf Ihering și alte capete viguroase din galeria juriștilor lumii, să se facă apologia forței, să se justifice necesitatea ei. Se reeditează argumente vechi și se invocă altele noi pentru a se demonstra că forța, adică războiul, „este un rău necesar“. Că măcelul dintre oameni e o fatalitate care nu se poate înlătura. Că forța este unicul mijloc prin care se creiază dreptul, se cimentează dreptatea.

În aparență, pledoaria apologetilor forței, și în general a tuturor acelor cari detestă „armele dreptății“ și luptă cu arme pământești, pare a fi destul de ispititoare. În realitate însă, toate strădaniile acelor cari încearcă să legitimizeze forța, sunt inoperante, fiindcă nimic nu poate converii pe cei mulți, pe cei însetați de dreptate, să trăiască sub imperiul nefast al forței. Cu „armele dreptății“ luptă cei mulți. Cei cari se trudesă să urce către Dumnezeu. Să reabiliteze demnitatea omului de ființă purcesă din Dumnezeu, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Armele dreptății sunt singurele arme cu care luptă fiii lui Dumnezeu. Forța, oricare ar fi modurile sale de exteriorizare, este arma cu care luptă Satana, constituie apanajul acestuia.

Admitem că și forța este necesară uneori, fiind singurul instrument eficace de constrângere materială, prin care se poate traduce în fapt ideea abstractă a justiției. Ceeace ne face să aderăm în parte la părerea lui Ihering, concretizată în cunoscuta maximă „forța fără drept este oarbă, dreptul fără forță este neputincios“. (Spunem în parte, întrucât astfel cum e terdependența care trebuie să existe între forță și drept, omite să subordoneze forța dreptului). Dar de aci până la decretarea forței, ca principiu suveran și exclusiv de guvernare a raporturilor dintre oameni și state, este o cale înfinit de lungă.

Două concepții, diametral opuse, stau față în față și și dispută privilegiul de a

sta la baza orânduirilor sociale și politice ale omenirii: *dreptul forței și forța dreptului.*

Forța brutală, ca principiu de ocărmuire, atât în interiorul statelor, cât și în relațiile dintre state, este socotită de toată lumea ca o monstruositate. Dreptul forței de a dispune de soarta colectivităților organizate în state precum și a indivizilor considerați în singularitatea lor, este o sinistă aberație. Intotdeauna, forța a fost dezavuată ca fiind un mijloc primitiv și odios de soluționare a litigiilor dintre oameni, barbar și incompatibil cu demnitatea omului. Intotdeauna a fost reprimată cu ultimă vigoare întrebuițarea mijloacelor violente pentru curmarea conflictelor omenești. Cu atât mai mult astăzi, când stadiul de civilizație și de cultură la care a ajuns omenirea, exclude prin definiție folosirea forței ca mijloc de aplanare a diferendelor dintre state și oameni. Omul, această superbă coroană a creaturilor lui Dumnezeu, își dă seama că astăzi nu mai poate recurge la forță decât cu riscul de a-și întuneca în chip oribil ființa lui launtrică. Toate gândurile omului trebuie să suie astăzi către Dumnezeu. Către Dumnezeu, izvorul dreptății supreme.

Toate eforturile omului trebuie să tindă către cer, către desăvârșire. Cerul e o fortăreață inexpugnabilă. Nu se poate cuceri cu forța. Cerul trebuie cucerit cu armele luminii, ale dreptății, ale binelui. Iată de ce omul conștient de demnitatea și de rosturile sale spirituale, „repudiază forța, care-l degradează.“

Se va obiecta însă de către cei cari privesc cu scepticism sfiorările noastre de a repune pe om pe drumul sfânt al dreptății și al unei statornice ascensiuni către Dumnezeu, că și Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a întrebuițat forța atunci când a izgonit cu biciul pe vânzătorii animalelor de jertfă din templul din Ierusalim. Ieșirea aceasta a Mântuitorului din templul din Ierusalim, într'adevăr, pare că ar contrazice conduita Sa de permanentă blândețe. Ea e însă sporadică și, ca atare, nu a se pune capăt neînțelegerilor dintre oameni: *acela al blândeții, al bunătății, al dreptății.* Alungarea negustorilor din templu, a fost o reacțiune spontană din partea Mântuitorului împotriva unor oameni venali și arghiofilii cari sub pretextul că îndeplinesc un ritual străvechi și patro-

socotește-l al lui Dumnezeu, numai insuccesul o vină a fa. Așa vei fi scăpat de multe dureri.

„Un decalog pentru preot“, veți zice. Da. Și recomand să vi-l însușiți. Urmându-l vă va asigura nu numai o ținută demnă preoțească și conștiință satisfăcută, ci și aceea rara avis: încrederea nefermărită a păstorilor. Și dacă v'a reușit să o câștigați, toate drumurile spre împărăția lui Dumnezeu se deschid și păstorii sigur vor merge pe ele; îi veți vedea înaintând!

III. Preotul lucrând la mântuirea oamenilor

A. PASTORAȚIE

a) Chemarea învățătoarească a preotului

1. *Datoria de a învăța.* Ce are să învețe. Pe cine și când, unde și cum să învețe

Cu ziua de azi trec la laturea curat practică a Pastoraliei.

Toată partea care mai urmează am intitulat-o: „*Preotul lucrând la mântuirea oamenilor*“, tocmai pentru că să-i evidențiez caracterul practic și să scot la iveală faptul, că mântuirea oamenilor nu e opera exclusivă a lui Dumnezeu și a preotului, ci și a credinciosului, deci rezultatul conlucrării acestor trei factori, respectându-se libertatea de voință ce ni s'a dat de sus dela începutul zidirii. Și împart partea aceasta în Pastorație și Misiuni. Pastorația tratând laturea cea mai însemnată a activității unui preot, va primi dezvoltare deose-

bită. Multe din cele ce se vor discuta în acest capitol au valoare identică și când e vorba de misiuni, și așa voi fi dispensat a le mai repeta și acolo.

Preotul are să urmeze întru toate Domnului, Păstorului celui mare și Bun. Și el deci va avea să învețe, să jertfească la altar și să conducă pe credincioși la împărăția lui Dumnezeu. De aceea, primul capitol l-am împărțit în subcapitole corespunzătoare celor trei chemări ale preoției. N'am mai făcut deosebirea între pastorație individuală și colectivă. Cine vrea o poate găsi singur. Căci voiui trata întâiu chestiunile de ordin mai general și apoi cele cu caracter mai special și cari se referă la indivizi. La capitolul despre misiuni voiui spune puțin, doar câteva sugestii, de-mi va ajuta bunul Dumnezeu să pot trata în întregime și această parte. Că vremea e măsurată, prea măsurată, și chestiunile foarte multe; și cu toată dorința și tendința mea de a le expune numai scurt, chiar sec, ușor mi se poate întâmpla să nu pot termina tot ce mi-am propus.

Și să mai îngâm o justificare. Nu voi mai putea da ceva rofuzit și încheiat în fiecare duminică și sărbătoare. Adeseori, cred, mă voiui vedea silind să pun alături chestiuni, cari nu mai stau în strânsă legătură și cari ar fi mai bine tratate în altă ședință, deci independent una de alta. Cauza? E ușor de ghicit. Vreau să pot trata tot ce mi-am propus. Și cred că și dorința voastră nu poate fi alta, decât să aveți tratate cât mai multe chestiuni pastorale, chiar dacă nu vor fi perfect prezentate din punct de vedere stilar sau metodic.

nați de niște preoți deopotrivă de interesați și de verosi, făcuseră din casa lui Dumnezeu o peșteră de tâlhari. A fost o sancțiune justă, aplicată unor oameni cari lipsiți de orice scrupul de conștiință, abuzau de dreptul care li se conferise, exploatând pe cei săraci.

Mântuitorul a reprobato forța. Toată învățătura Sa e o magistrală pledoarie pentru dreptate, pentru blândețe, pentru bunățate.

E așa de puternic ancorat simțământul de dreptate în conștiința omului, încât nimeni nu-l va putea smulge de-acolo vreodată. Nu creștinismul a sădit propriu zis ideea de dreptate în inima omului. Ea exista în inima omului și înainte de creștinism. Sfântul apostol Pavel spune în această privință că „păgânii cari n-au lege, din fire fac ale legii... legea le e scrisă în inimile, în cugetul și gândurile lor”. Creștinismul a intensificat simțământul de dreptate care exista latent în inima omului, l-a potențat, i-a dat o fizionomie mai precisă și mai accentuată. Din inima fiecărui om rumpe strigătul după dreptate. Fiecare om pretinde să i se facă dreptate. Fiecare om crede cu fanatism în dreptate.

Nici unul din comandamentele învățăturii divine nu găsește în sufletul omului un ecou atât de profund ca acela prin care este îndemnat „să iubească dreptatea și să urască fărădelegea...”

Fiecare om se ridică dărz împotriva nedreptăților, împotriva silurilor și vexațiilor. Protestează cu indignare împotriva acelor cari îi nesocotesc și-i încalcă drepturile.

Dar popoarele? Ce frescă minunată de luptă pentru dreptate este istoria tuturor popoarelor! Istoria românilor oferă atâtea pilde elocvente de luptă eroică pentru cucerirea drepturilor. În fiecare pagină din istoria românilor palpită sufletul unui neam însetat de dreptate.

...Înfăptuită cu grele jertfe, în anul 1918, dreptatea a fost de scurtă durată. În sfârșit, românii erau stăpâni pe drepturile totale apostazii spirituale în care dreptatea a primit cumplite lovituri, să pătimească și Ardealul din nou.

Dreptatea însă nu poate fi sugrumată de forță. Dumnezeu, personificarea prin excelență a dreptății, stă totdeauna alături de cei cari sufer pentru dreptate. Nu le spune oare El acestora că „fericiți sunt cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor”?

Vom reveni.

V. Sămărtinean

Nr. 1723/941 Ep.

(11) 1—1

Comunicat

Se comunică pentru informație oficiilor noastre protopresbiterale, parohiale și instituțiilor noastre culturale, decretul-lege Nr. 175 din 31 Ianuarie 1941, publicat în Monitorul Oficial Nr. 27/1941, relativ la Titlurile de rentă 4 $\frac{1}{2}$ % din 1936 și tragera lor la sorți:

«Art. unic. Titlurile rentei 4 $\frac{1}{2}$ % din 1936, cuvenită organizațiilor bisericești și culturale, de amortizat la întâia și a doua tragere la sorți, fixată la 1 Februarie 1941 prin decretul-lege Nr. 3355 din 4 Octombrie 1940, se vor trage la sorți la 1 Martie 1942 odată cu Titlurile de amortizat la tragera a treia.

Data de 1 Martie rămâne fixată și pentru toate celelalte trageri anuale ce vor urma.

Dobânda contractuală a Titlurilor de rentă 4 $\frac{1}{2}$ % 1936 se va servi până la primul cupon inclusiv, cu scadența următoare datei ieșirii efective la sorți a Titlurilor respective.

Dat în București la 31 Ianuarie 1941.

Conducătorul statului român și președintele consiliului de miniștri general Ion Antonescu, Ministrul finanțelor general N. Stoienescu.

Sibiu, la 13 Februarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, în ziua de Vineri, 14 Februarie c. a făcut o vizitațiune arhierască la Vicariatul ortodox român din Alba-Iulia, instituit provizoriu pentru credincioșii aparținători Episcopiei ortodoxe din Cluj, rămași în țara mamă, interesându-se de aproape de buna funcționare a acestui organism și dând toate îndrumările necesare conducătorilor Vicariatului. I. P. S. Sa a rămas mulțumit de felul cum se lucrează la Vicariat și a rămas impresionat de caldele simțăminte de devotament ce le au toți față de Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae Colan al Clujului, sub a cărui jurisdicție canonică se găsește Vicariatul.

† Pr. Ioachim Ivan, din parohia Podole, protopopiatul Băița, s'a stâns din viață, în vârstă de 63 ani. A fost și senator și un harnic reprezentant al cauzelor credincioșilor săi. În mormântarea i s'a făcut în prezența unui mare număr de țărani și cărturari din toată regiunea. Părintele protopop Dumitru Secărea dela Băița, în predica sa rostită la acest prilej, a subliniat activitatea bisericească și culturală a regretatului dispărut. Odihnească cu drepții!

Profesor universitar. Dl. Al. Olteanu, este numit profesor suplinitor la catedra de drept civil a facultății juridice dela universitatea Cluj-Sibiu.

Ce spun confrății? Revista din capitală, *Slova Ortodoxă*, în numărul său din 1 Februar 1941, scrie despre foile noastre dela Sibiu, *Lumina Satelor* și *Oastea Domnului*, următoarele: „Se cuvine să mărturisim cu toții că această foale, ca organ, a avut frumoasa chemare de a trezi cugetele creștinești, și în adevăr a trezit foarte multe. În lumea noastră, în care ne plângem că nu se citește, acum ne întâlnim cu mulți săteni și mahalagii cari citesc carte creștinească. Este fapta *Oștii Domnului* și a unelei ei de lucru *Lumina Satelor*. În fiecare număr, din *Lumina Satelor*, găsești mărturisiri din condee sătești care vestesc despre mișcarea suletească din felurile sate. Avem în ele pălcuri de săteni care se hrănesc suletește și se află astfel pe o treaptă a cugetului mai ridicată ca a altora. De aceea să ne ferim de această vatră de lucru și că a ajuns la acest popas prețuit (20 de ani de existență). Noi îl însemnăm aici cu drag și așteptăm cu și mai mult drag clipa când se va prăznuir în deosebi împlinirea celor 20 de ani de spornică lucrare creștinească.”

Muzeu biblic. Se anunță din Praga: La Brno există un muzeu unic în felul lui în Cehia și Moravia. Este un muzeu în care sunt păstrate tot felul de amintiri biblice. El a fost înființat dintr-o colecție particulară a unui prelat prof. Antonin Bartoš, astăzi decedat. Colecțiile muzeului biblic conțin obiecte de mare valoare din Țara Sfântă și numeroase obiecte despre care se face mențiune în Biblie. Astfel, în acest muzeu se găsește o cruce din marmură din grădina Getsemani, un model de plug vechi palestinian, un model de teasc, modele de biserici, copii de tablouri, mozezi, cărți și imprimate religioase vechi etc.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 16 Februarie 1941, va predica părintele prot. Mihail Neagu.

Concertul Reuniunii române de muzică „Gh. Dima”, Sibiu, se va ținea Sâmbătă, în 22 Februar 1941, în sala Teatrului Municipal, ora 21. Corul, compus din 200 persoane, cu soliști și orchestră simfonică,

este condus de prof. P. Gherman, la pian dna prof. Lucia Cosma. Bilete se găsesc la Librăria „Foaia Poporului”, strada Regina Maria.

Biblioteca. La căminul studentesc Sibiu, în localul fostei fabrici „Herma”, funcționează o sală de lectură cu bibliotecă, deschisă zilnic între ora 8—12, 15—19, 20—24. În această bibliotecă, având peste 6000 de volume, manuale și cărți de știință, are liberă intrare orice student.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Numeri 1—2 pe Ianuarie—Februarie 1941, cuprind: **Ultimul Comunicat al Sfântului Sinod.** Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Cu fruntea sus! Prof. Gh. Șerban-Cornilă: Un manuscris prețios din Bihorul înstrăinat: Liturgierul Popii Ion din Suiug. Dr. Corneliu I. Sârbu: Însemnătatea morală a credinței la fericitul Augustin. Preot Dr. Nic. Neaga: **Eclesiastul** (Scurte note explicative). Preot Dr. T. Negoită: Pustnicul dela Iordan. Prot. Gheorghe Maior: Educațiune prin religie. Dr. Grigorie T. Marcu: Atitudinile: Hristos Domn și Stăpân al vieții Neamului (Pe marginea recentului comunicat al Sf. Sinod) Prof. univ. Coriolan Petranu, Diacon Nic. Mladin, Preot Nichifor Todor, Preot prof. Simion Radu, Prof. Dr. N. Neaga, Dr. N. Terchilă, Preot prof. Ion Bunea, Visalon Ispas, Preot Mircea Munteanu și Dr. Gr. T. Marcu: Mișcarea literară: Bizanț. Paisie și Paisianismul. Monahismul și calea ascetică în Biserica răsăriteană, în deosebi în Rusia. Misticism și Patologie. Sublimul preoției creștine. Preotul și sănătatea poporului. Cruciadele și Biserica ortodoxă. Descendența transilvană a lui Gheorghe Magheru și relațiile lui cu țărani sălișteni. Nobleța educației copiilor. O școală prietenoasă. **Concepția școlii sociologice franceze.** Cartea cu pilde. Anuarul Academiei teologice ortodoxe române din Arad. Des Herrn Kreuz und Herlichkeit. Dr. Grigorie T. Marcu și Prof. Dr. Grigore Popa: **Cronică:** † Părintele Moța. Pentru o faptă de prestigiu ortodox. A murit Henri Bergson. Gr. T. Marcu și Dr. N. Neaga: Note și informații: Pentru prietenii noștri. Puncte de foc pentru preoțime. Al XV-lea concert de colinde. Mișcarea confesională în municipiul Sibiu. Strădaniile ortodoxe în eparhia Clujului. Biserica ortodoxă din Basarabia. Comemorarea lui Ionel Moța. Pentru un catalog rațional al cărților tipărite de Arhiepiscopia Sibiului. Se aude? Alții despre Ortodoxia răsăriteană. Biserica ortodoxă în alte țări. Mărunte.

Poșta redacției

Dlul V. S. În urma împrejurărilor de astăzi, nu s'a putut în altă formă. Așteptăm continuarea.

Nr. 24—1941

(7) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Vale, protopopiatul Săliște, devenită vacantă prin pensionarea preotului Gheorghe Ittu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Rom.

Venitele împreunate cu acest post: 1. Salarul dela stat.

2. Stola reglementară.

Cereri de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen subsemnatului oficiu protopopesc.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a se face cunoștință cu credincioșilor.

Săliște, la 18 Ianuarie 1941.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Nr. 74—1941

(12) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei Balomirul de câmp, protopopiatul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.

2. Casă parohială în bună stare, cu dependințe.

3. Grădină în mărime de 897 stj.

4. Ecleejie (sesiune parohială) de 7 jugăre arător.

5. Stola obișnuită în protopopiat.

Cereri de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele prevăzute în Regulament, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român din Orăștie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare, în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român Orăștie, în înțelegere cu consiliul parohial.

Orăștie, la 6 Februarie 1941.

Pr. Iosif Vințan
adm. protopopesc

Nr. 13.051—939

(8) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al protopopiatului Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei Sibiu-Cetate, paroh al sfintei catedrale și va avea îndreptățire la gală la următoarele beneficii:

1. Salarul și diurnele legale dela stat.

2. Venitele uzitate în parohie.

3. Sesiune din reforma agrară 32 jugăre pentru paroh-protopop și locuință în casa parohială-protopopească.

Concurenții îndreptățiți, conform regulamentelor în vigoare, să și înainteze în termen cererile Consiliului arhiepiscopesc ortodox român Sibiu.

Sibiu, din ședința secțiilor unite ținută la 8 Februarie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 27/1941

(9) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a, Tâmpa, din protopopiatul Deva, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.

2. Grădină parohială în extensiune de 400 stânjini pătrați.

3. Sesiune parohială: 14 jugăre cadastrale, pământ arător și fânaț.

4. Venitele stolare uzitate în tract.

5. Câte una măsură porumb smicurat de 30 litri anual dela fiecare familie, sau echivalentul în bani.

Cereri de concurs și autorizația de candidare a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele prevăzute în regulamentele pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Deva în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă din partea oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Deva, la 25 Ianuarie 1941.

Teofil Chiffa
protopop

Reditura și tiparul Tipografiei Arhiepiscopale